

SZÚCS LÁSZLÓ

Díj fiataloknak, Annamária emlékére

Nyáron, júniusban lett volna hatvan, s januárban már három éve lesz annak, hogy elment. Szörnyű ezeket a lett volna hatvan, most meg nemrég egy másik barátunk esetében a lett volna ötven szavakat leírni, kimondani.

Pénteken este, amikor fiatal költőkkel is beszélgettünk a lasan elsötétedő teraszon arról, hogy kik, miért nincsenek elég markánsan jelen a kulturális térben, a ki tudja, hogy létezőben, Annamari író-olvasó körei jutottak eszembe – öt-hat-hét esztendeje már összegyűjtött egy asztal köré hónapról hónapra fiatalokat, tehetségeseket és kevésbé azokat –, meg az is, hogy elindította a Váradban a Junior rovatot a húsz éven aluli költőknek. Írót nem mondok, csak halkán, hiszen húsz alatt azért még inkább verset ír az ember, ha egyáltalán. És eszembe jut, hogy ugyanazokról a dolgokról vitatkoztunk öt-hat-hét, tizenöt, tizenhat satöbbi esztendeje más asztaloknál, s ha a történet nem úgy végződött volna, ahogy, mármint az ő története, akkor a tegnap esti beszélgetésnek, vitának az egyik motorja ült volna mellettünk, aki aztán egyszer összedörzsöli a tenyerét, s azt mondja: *Na, kedves emberek!* – s megfogalmaz valami ötletet, irányt. Amit hiányában, helyette én magam hogy is? Én úgy nem tudok tenyeret dörzsölni.

Szóval itt van közöttünk ő most is, gesztusaiban és tehetségnevelő, tehetségkereső szándékaiban, akik öt-hat-hét éve vagy még régebb, azok számára bizonyosan, ugyanakkor a hatásában is, hogy a Várad az ő szerkesztői ténykedése óta vállaltan és hangsúlyosan a fiatal szerzők előtt igyekszik ma is minél szélesebbre tárnai a lapszámokat. És bizony pontosan ő lehetne a mestere, mentora azoknak, akik ezt hiányolták a péntek esti beszélgetésen. Erre a szerepére, hatására, elhivatottságára gondolva, s az Annamari emléke előtti tisztelgés-

ből is, meg csak úgy egyszerűen szeretetből alapítja meg a Várad folyóiratot a Kinde Annamária-díjat. Minden év vége felé, a Könyvmaraton napjaiban adjuk át olyan, magyar nyelven publikáló, fiatal szépíróknak, akiknek még nincs önálló kötetük, ám ezt kiérdemelnék. A díj maga, Deák Árpád szobrászművész angyalszárnyakat stilizáló kompozíciója mellett, éppen ennek az első kötetnek a kiadása, minden évben a díj átadásával egybekapcsolva.

Öt évre előre készítettük el a díjakat, úgyhogy remélem, innen néhány utcányira, esetleg Kolozsvárott, netán Brassóban vagy Szombathelyen egy atipikus tinédzser, fiatalember vagy ifjú hölgy, kétezer-húszas díjazottunk épp most pötyögi be a telefonjába – papír s ceruza ugye nem életszerű e korban – első szárnypróbálgatását, első versszerű sorait. Ebben az a biza-kodás is benne van, hogy a kétezer-húszas években is érdemes lesz még fiatalul verseket írni. Annamari biztos lenne benne.

(Elhangzott 2016. szeptember 3-án, a Kinde Annamária-díj bejelentésekor a HolnapFeszt zárónapján a nagyváradi Darvas–La Roche-házban.)